

VEGHEA ETERNĂ A CELUI CARE A FOST IOAN GLODARIU



Vestea tristă a venit chiar la începutul anului. Un mesaj scurt primit de la Gabi Gheorghiu m-a făcut să rămân nemșcat: „*Domnul profesor Ioan Glodariu nu mai este printre noi. Dumnezeu să-l ierte și să-l odihnească în pace!*”

Totul în jur se transformase într-un gol imens, fără margini și fără sens. Cuvintele seci ale mesajului m-au lipit, la direct, de scaunul pe care ședeam în fața calculatorului. Rămăsesem nemșcat mai multă vreme, cu o

privire absentă, care părea să străbată și ecranul, și peretele din spatele lui, și chiar tot Universul, dorind parcă să ajungă undeva în alte lumi, în alte dimensiuni...undeva departe-departede, într-acolo încotro urma să pornească sufletul Profesorului.

Obosită de căutări ancestrale zădarnice, privirea îmi alunecase spre geam. După sticla rece, o fulguială ușoară mai așternea un strat peste zăpada căzută acum câteva zile. Totul se purifica, transformându-se într-un alb imaculat, care era într-o perfectă consonanță cu tărâmurile pe care le căuta și nu le găsea, ceva mai devreme, privirea mea ieșită de sub controlul rațiunii. La un moment dat, chiar aveam senzația că mă aflu în altă dimensiune. Trăirile-mi erau amplificate și de coincidență care venea să mă domine tot mai insistent: era ziua în care împlineam aceeași vârstă pe care o avea Profesorul atunci când îl cunoscusem...

Nu știu cât a durat acea transă. Am ieșit din ea, readus în această lume de dorința nebună de a aprinde o țigară. Printr-un gest automatizat, mâna nesigură a slobozit din pietrele brichetei câteva scânteii care momentan s-au transformat într-o pâlâială caldă și misterioasă și care, atingând foia de țigară, a transfor-



mat-o în nori denși de fum alb-azuriu. Trăgeam fumul în piept prelung și lacom, surprinzându-mă că o fac exact cum o făcea mai ieri Profesorul. Printre norii denși de fum au început a se perinda imagini haotice, fără nici o ordine spațială sau temporală, toate însă având un singur subiect central – chipul Profesorului. Privirea lui iscoditoare de după lentilele groase, care și mai mult nuanțau preeminența ochilor, domina aceste imagini.

Mai întâi apăruse chipul lui din timpul primilor noastre întâlniri. Îmi aduc aminte cum sobrietatea și gravitatea celui care era conducătorul legendarului șantier de la Sarmisegetusa, lăsa loc blândeții și grijii manifestate pentru acel tânăr venit dintr-o altă societate și care căuta să înțeleagă și să pătrundă tainele unei lumi noi, încă destul de ambiguă pentru el. Grijă aproape părintească o simțeam în mod cu totul deosebit, în special în contextul în care fusesem văduvit de grijă la fel de paternă a primului meu conducător de doctorat – Ioan Horațiu Crișan, care, la un an de la venirea mea la Cluj, subit plecase spre Cerruri. Îmi aduc aminte cum noul meu îndrumător, cu multă delicatețe și tact, mă apropia de lumea academică clujeană, în special de tânăra generație de arheologi care pornea atunci pe calea afirmării și care, între timp, devenise axa arheologiei clujene, iar pentru mine – prieteni de o viață.

Lungile seri cu interminabile discuții generate de atmosfera creată de Profesor au lăsat profunde amprente în devenirea mea și, cu siguranță, a multora dintre colegii mei clujeni. Îmi aduc aminte de lecțiile de viață luate în sânul echipei de la Sarmisegetusa, în care Profesorul plămădea relații de coeziune absolut unice. Grijă lui pentru discipol devenea cu atât mai pronunțată, cu cât se avansa în sfera cercetării propriu-zise: blândețea era înlocuită de cele mai multe ori de strictețe care se putea transforma în severitate și chiar să ajungă până la duritate. Rigoarea demersului științific și a argumentului, a textului redactat și a mesajului transmis, de rând cu cerințele înaintate față de corectitudinea polemicilor științifice și a relațiilor umane, erau definitorii. Tot mai mult conștientizez că acele timpuri petrecute alături de Profesor s-au dovedit a fi cruciale.

Nu voi uita, cum peste ani, după ce deja plecasem de la Cluj, relația noastră parcă ar fi sfidat spațiul ce ne despărțea, Profesorul veghind de la distanță ce și cum fac, ce și cum scriu, cum mă implic și cum deja eu am grijă de discipolii mei. Aveam nevoie permanent de această grijă și susținere, iar acum îmi dau seama de adevărata dimensiune a celui sprijin... mai cu seamă în ultimii lui ani de viață, când deja îi era greu și comunicările noastre aproape că se întrepruseseră, iar eu continuam să-i simt ochiul de veghe...

...ciudat...dar, probabil, tot mai mult înțelegem adevăruri simple, care până atunci refuzau să se așeze în mintea mea: că așa este viața omului... că fiecăruia îi vine, la un moment dat, clipa plecării...iar, până a veni ea, este im-

portant că cei ce ne sunt dragi mai sunt printre noi... nu contează unde... unde... oriunde... dar mai sunt.... pur și simplu există...

Acum clipa venise. Despărțirea nu mai putea fi evitată. Totodată, ceea ce am mai înțeles atunci e că despărțirea luminează nu poate întrerupe comunicarea dintre noi, comunicare ce urmează să se producă la alt nivel și altfel, iar Profesorul va rămâne să vegheze asupra tot ce mai am de gândit, de spus și de făcut. Dar deja de la altă distanță... din altă dimensiune...

Drumul spre Sibiu, acolo unde urma să ne luăm rămas bun, a fost lung, greu și chinător. Ajunsesem la Biserica Învierea Domnului aproape concomitent cu colegii veniți de la Cluj. Ne-a întâlnit un vânt rece și pătrunzător, într-o disonanță totală cu cerul amețitor de senin. Ochii coborâți ai celor veniți să-și ia rămas bun nu reușeau să ascundă marea tristețe și golul din priviri, iar nodurile din gât blocaseră orice tentativă de articulare verbală. Acele priviri și acea pătrunzătoare tăcere ale celor veniți să-l conducă în ultimul drum trădau aceeași mare durere a despărțirii pe care o trăiam și eu. Sunt sigur că aceeași tăcere și aceeași tristețe a pus stăpânire pe numeroși colegi, prieteni și discipoli din diferite spații, care, în virtutea unor sau altor situații, nu au ajuns la Sibiu în acea zi. Dar, fără îndoială, acele multe-multe tristeți tăcute, oriunde nu le-ar fi prins clipa, au trimis în Univers un ultim mesaj de adio, făcând loc în sufletele lor pentru o amintire vie și o netrecătoare recunoștință care vor lumina, de aici încolo, calea lungă pe care o are de parcurs Profesorul.

Dumnezeu să-l ierte și să-l odihnească cu drepții.

**Octavian Munteanu,
Chișinău**